

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
FRENCH SILK

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R. Permissions
And Rights Limited

Translated from the English FRENCH SILK

Copyright © 1992 by Sandra Brown First published in the United States of
America by Warner Books, Inc, New York

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06137-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
FRANCUSKA
SVILA

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

PROLOG

Plava šojka je doletela i sletela na goli nožni prst statue anđela. Suviše uobražena da se bezbrižno okupa u fontani s nižerazrednim vrapcem, šojka je otpila gutljaj vode pa odletela iz dvorišta. Izgleda da joj se nije svidela smirenost unutar starih zidova od cigala prekrivenih procvetalom pužavicama. Bumbari su vredno zujali među cvetovima pastelnih boja. Viseće saksije paprati još su se cedile od pljuska pred zoru. Na voštanom lišću filadendrona i žbunju kamelija kišne kapi su se presijavale na jarkom suncu.

„I tako je Zlatokosa spustila slap svoje divne, zlatne kose, a princ se preko teških lokni popeo na kamene zidne kule.“

Kler Lorent je pažljivo saslušala majku, pa ju je skeptično pogledala. „Zar to ne bi bilo bolno, mama?“

„Ne u bajkama, dušo.“

„Volela bih da imam dugu zlatnu kosu.“ Devojčica je čežnjivo uzdahnula.

Meri Ketrin je potapšala petogodišnju ćerku po razbarušenim loknama. „Tvoja kosa je neopisivo lepa.“

Mir u dvorištu je naglo iščileo nakon što je tetka Lorel proletela kroz mrežasta vrata. „Meri Ketrin, ponovo su došli! I ovog puta imaju neki papir u kom se tvrdi da mogu da odvedu Kler.“

Meri Ketrin se zbunjeno zagledala u tetku. „Ko je došao?“

Kler je znala. Iako se njena majka nije sećala muškarca u tamnom odelu koji je mirisao na pepermint bombone i ulje za kosu, Kler ga se sećala. Dva puta je dolazio u kuću i kontaminirao tetka Lorelin salon

svojim uvredljivim mirisima. S njim je uvek bila i neka žena s velikom kožnom torbom. Razgovarali su sa tetka Lorel i Meri Ketrin o njoj kao da je gluva ili kao da nije prisutna.

Kler nije razumela sve reči, ali shvatila je prirodu tih razgovora. Nakon njih tetka Lorel je uvek bila uznemirena, ali njena majka je užasno patila. Nakon njihove poslednje posete, ostala je tri dana u krevetu i neprekidno plakala. Bio je to jedan od njenih najgorih napada, što je još više uznemirilo tetku Lorel.

Kler je pojurila iza gvozdene stolice na kojoj je sedela njena mama, pokušavajući da se sakrije i ostane neprimećena. Strah joj je stegao grlo i ubrzao rad srca u malim grudima.

„O bože, o bože.“ Brada tetke Lorel se tresla. Gužvala je maramicu u punačkim šakama. „Ne znam šta da radim. Meri Ketrin, šta mogu da uradim? Kažu da mogu da je odvedu.“

Prvo se pojavio muškarac. Očima kao u jastreba autoritativno se osvrnuo po dvorištu; bio je podjednako teritorijalno nastrojen kao i plava šojka. Konačno mu se pogled zaustavio na divnoj mladoj ženi koja je sedela poput živog portreta naspram živopisne pozadine.

„Dobro jutro, gospođice Lorent.“

Posmatrajući iz svog skrovišta iza majke, Kler je videla kako se osmehnuo. Nije joj se svideo njegov osmeh. Bio je neiskren koliko i veštački osmeh na Mardi gra maski. Čak i napolju mogla je da oseti njegovu užasno slatkastu pomadu za kosu i zadah bombona.

Reči tetke Lorel su je užasnule. Da je odvede – gde? Ona ne može nigde da ide bez svoje mame. Ako je odvedu, ko će čuvati mamu? Ko će je tapšati po ramenu i nežno joj pevati kad se rastuži? Ko će ići za njom kada se iskrade iz kuće tokom nekog svog napada?

„Više nemaš izbora po pitanju starateljstva nad ćerkom“, rekla je Meri Ketrin neugledna žena u ružnoj sivoj haljini. Govorila je grubo, a s ramena joj je visila teška kožna torba. „Ovo nije dobro okruženje za tvoje dete. Želiš ono što je najbolje za nju, zar ne?“

Lepo oblikovana šaka Meri Ketrin poletela joj je na grudi i stegla nisku bisera na čipkanom okovratniku. „Ne razumem to. Sve je to... zbnjujuće.“

Muškarac i žena su razmenili poglede. Muškarac je rekao: „Budi bez brige, gospođice Lorent. Tvoja devojčica će biti dobro zbrinuta.“ Kratko je glavom dao znak ženi. Ona je zaobišla stolicu i uhvatila Kler za ruku.

„Ne!“ Kler se otrgla iz vrelog, znojavog stiska žene i zakoračila unazad. „Ne želim da idem sa tobom. Hoću da ostanem sa svojom mamom.“

„Hajde, Kler“, gugutala je žena kroz slabašan osmeh. „Odvešćemo te u kuću u kojoj ima mnogo druge dece s kojom možeš da se igraš. Svideće ti se. Obećavam.“

Kler joj nije poverovala. Imala je špicast nos i podmukle oči pacova koji pretura po đubretu u uličicama kvarta. Nije bila lepa, nežna, niti mirišljava, i mada se trudila da govori blago, glas joj se nije melodično podizao i spuštao, kao mamin.

„Neću da idem“, izjavila je Kler s tvrdoglavošću petogodišnjakinje. „Neću nigde da idem bez mame.“

„Plašim se da moraš.“

Žena je opet posegnula za Kler. Ovog puta ju je čvrsto zgrabila, mada se Kler borila da se oslobodi. „Ne! Ne!“ Žena je zarila prste u njenu ruku i izgrebala je. „Pusti me! Ostajem s mamom i tetkom Lorel.“

Migoljila se, mlatila rukama, vrištala, ukopala pete među cigle i radila sve ostalo što je mislila da će joj pomoći da se oslobodi ženinog stiska, ali nije uspela.

Tetka Lorel se pribrala i počela da grdi muškarca što odvaja dete od majke. „Meri Ketrin pati od napada melanholije, ali ko ne pati? Ona napade samo dublje oseća. Predivna je majka. Kler je obožava. Uveravam vas da je savršeno bezazlena.“

Ne osvrćući se na iskrene molbe tetke Lorel, žena je uvukla Kler kroz mrežasta vrata u kuhinju. Dete se osvrnulo i ugledalo majku kako i dalje sedi u stolici, obasjana nežnom sunčevom svetlošću. „Mama!“, plakala je. „Mama, ne daj im da me odvedu.“

„Prekini da vičeš!“ Žena je tako žestoko prodrmla Kler da se ova slučajno ugrizla za jezik i od bola vrisnula još jače.

Naglo se trгнуvši iz obamrlosti, Meri Ketrin je iznenada shvatila da je Kler u opasnosti. Ustala je tako naglo da se gvozdена stolica prevrnula i pala unazad, polomivši dve cigle u dvorištu. Potrčala je ka mrežastim vratima, i baš kada je bila na korak do njih, muškarac ju je rukom zgrabio za rame.

„Ovog puta ne možeš ništa da uradiš da nas zaustaviš, gospođice Lorent. Imamo ovlašćenje da odvedemo tvoju ćerku iz ove kuće.“

„Ubiću vas.“ Meri Ketrin je zgrabila vazu sa baštenskog stola i zamahnula ka njegovoj glavi.

Kristal vaze je udario u meso uz užasno tup udarac. Od njega se na slepoočnici socijalnog radnika otvorila rana od sedam centimetara. Kada je Meri Ketrin ispustila vazу, razbila se o cigle. Voda je natopila prednji deo muškarčevog tamnog odela. Ruže su se rasule oko njihovih stopala.

Zavijao je od besa i bola. „Savršeno bezazlena malo sutra“, viknuo je u lice tetki Lorel. Ona je pojurila napred kako bi obuzdala Meri Ketrin.

Dok su joj se usta punila krvlju zbog povrede jezika, Kler je nastavila da se bori sa ženom koja ju je vukla kroz kuću. Muškarac je kaskao za njima, zaustavljajući krvarenje iz slepoočnice maramicom. Psovao je na sav glas.

Kler je nastavila da gleda u svoju majku dokle god je mogla. Lice Meri Ketrin bilo je iskrivljeno od bola dok ju je tetka Lorel obuzdala. Ruke su joj molećivo bile ispružene ka ćerki.

„Kler. Kler. Bebo moja.“

„Mama! Mama! Mama...“

Kler se naglo uspravila u sedeći položaj u velikom krevetu. Grudi su joj se podizale i spuštale, i nije mogla da dođe do daha. Usta su joj bila suva, a grlo bolno od nemog vrištanja u snu. Spavaćica joj se zal lepila za vlažnu kožu.

Zbacila je pokrivač, privukla kolena grudima i spustila čelo na njih. Nije podizala glavu sve dok nije nestalo tragova košmara i dok se demoni uspomena nisu povukli u svoje jazbine podsvesti.

Napustila je krevet i niz hodnik došetala do majčine sobe. Meri Ketrin je mirno spavala. Osetivši olakšanje, Kler je popila nešto vode iz slavine u kupatilu, pa se vratila u svoju spavaću sobu. Presvukla se u novu spavaćicu i namestila pokrivač pre nego što je ponovo legla u krevet. Znala je da će proći dosta vremena pre nego što opet zaspi.

U poslednje vreme proganjali su je isti loši snovi koji su je primoravali da iznova preživljava najgore trenutke svog teškog detinjstva. Nije joj bilo neobično što to sanja. Znala je zbog čega se to dešava. Radilo se o prisustvu istog zla koje je i sada ugrožavalo mir i sigurnost koje je tako vredno pokušavala da održi.

Mislila je da su te traume iz prošlosti toliko duboko zakopane da se nikad neće pojaviti na površini. Međutim, podstakao ih je zloćudni uljez. Predstavljao je pretnju za ljude koje je volela. Unosio je kaos u njen život.

Ako ne preduzme nešto drastično da promeni tok događaja, on će uništiti budućnost koju je isplanirala.

PRVO POGLAVLJE

Prepodobni Džekson Vajld upucan je u glavu, srce i testise. Kasidi je odmah zaključio da je to značajno.

„Kakav haos.“

Kasidi je pomislio kako je mrtvozornikova primedba blaga. Pretstavljao je da je iz velike blizine pucano iz kratkog pištolja kalibra 38. Meci sa zaobljenim vrhom. Počinilac je definitivno želeo da ubije žrtvu. Naslon kreveta i posteljina bili su isprskani tkivom. Dušek je bio natopljen krvlju koja se skupljala ispod tela, koje izuzev oštećenja od metaka nije bilo iskasapljeno niti unakaženo. Ma koliko je taj prizor bio jeziv, Kasidi je viđao i gore.

To mesto zločina bilo je naročito problematično zbog identiteta žrtve. Kasidi je zapanjujuće vesti čuo preko radio-stanice u kolima dok se borio sa jutarnjim špicem. Odmah je napravio nedozvoljeno polukružno kretanje unazad, mada mu nije trebalo da bez autorizacije ide na mesto zločina. Policajac koji je napravio kordon ispred hotela *Fermont* prepoznao ga je i odmah pretpostavio da on zvanično predstavlja Kancelariju javnog tužioca Parohije Orleans.* Niko nije dovedio u pitanje njegovo prisustvo na sedmom spratu apartmana u Sen Luiju prepunog istražitelja, koji su verovatno uništavali dokaze dok su pokušavali da ih prikupe.

* Za razliku od većine američkih država koje kao administrativnu jedinicu imaju okrug, Luizijana se deli na parohije. (Prim. lekt.)

Kasidi je prišao mrtvozorniku. „Šta misliš, Elvi?“

Doktorica Elvira Dipi je bila krupna, sedokosa i muškobanjasta. Njen seksualni život bio je stalna tema ogovaranja, ali niko nikad nije o tome govorio iz prve ruke. Elvi se sviđala malobrojnima, a većina ju je prezirala. Međutim, niko nije dovodio u pitanje njenu stručnost.

Kasidi je voleo da je ima za sudskom govornicom ako je bila svedok tužilaštva. Mogao je da računa na to da će njeni odgovori biti direktni i bespogovorni. Dok bi se zaklinjala na Bibliji, delovala je iskreno. Uvek je imala velikog uticaja na porotnike.

Odgovarajući na njegovo pitanje, sredovečni patolog je namestila naočare na četvrtastom licu. „Inicijalna pretpostavka je da je preminuo od rane na glavi. Metak je uništio veći deo sive mase. Rana na grudima mi deluje da je previše udesno da bi raznela srce, mada ne mogu to da isključim kao smrtonosnu ranu dok ga ne otvorim. Pogodak u jaja verovatno ga ne bi ubio, bar ne trenutno.“ Pogledala je u pomoćnika javnog tužioca i vragolasto se osmehnula. „Ali svakako bi mu uništio ljubavni život.“

Kasidi se saosećajno trgao. „Pitam se koji metak je ispaljen prvi.“

„Ne mogu da ocenim.“

„Pretpostavljam da je prvo pucano u glavu.“

„Zašto?“

„Ako ga pucanj u grudi nije ubio, paralisao bi ga.“

„I pluća bi mu se napunila krvlju. Pa?“

„Pa, da je mene neko pogodio u prepone, refleksno bih pokušao da zaštitim to područje.“

„Umro bi samrtno se držeći za jaja?“

„Tako nekako.“

Zavrtela je glavom. „Vajldove ruke su bile pored tela. Nema znaka borbe niti nagle reakcije bilo koje vrste. Pretpostavljam da je bio savršeno opušten sa osobom koja ga je ubila. Možda je čak bio u snu. Nije to očekivao.“

„Žrtve to retko očekuju“, promrmljao je Kasidi. „Kad pretpostavljaš da se to desilo?“

Podigla je desnu šaku leša i zavrtila ručni zglob, proveravajući rigidnost. „Oko ponoći. Možda i pre toga.“ Spuštajući šaku ponovo na posteljinu, upitala je: „Mogu li sad da ga odnesem?“

Kasidi je još jednom pogledao u brutalno izmučeno telo. „Samo izvoli.“

„Postaraću se da dobiješ kopiju obdukcionog izveštaja čim ga završim. Nemoj da me zoveš i požuruješ pre nego što završim, jer će onda samo potrajati duže.“

Dr Dipi je pretpostavljala da će on voditi slučaj. U tom trenutku to nije bilo jasno. Ali samo je bilo pitanje vremena. Dobiće taj slučaj.

Pomerajući se u stranu kako bi forenzičkom timu obezbedio prostor za rad, Kasidi je detaljno pogledao hotelsku sobu. Sa predmeta na noćnom stočiću već su uzeti otisci prstiju. Prekrivao ih je fini sloj praha. Različiti predmeti su pažljivo uzimani i stavljani u plastične kese sa etiketama. Pljačka se može isključiti kao motiv. Među predmetima na noćnom stočiću nalazio se i *roleks* ručni sat.

Policijski fotograf je pravio slike. Još jedan policajac s hirurškim rukavicama na rukama klečao je i proučavao vlakna tepiha.

„Da li je bilo kom novinaru već dozvoljeno da uđe?“

„Ne“, odgovorio je policajac koji je klečao.

„Drži ih podalje što je duže moguće i sve važne informacije zadrži za sebe. Naša kancelarija će spremiti saopštenje nešto kasnije u toku dana, kada budemo znali činjenice.“

Policajac mu je klimanjem glavom dao do znanja da je razumeo uputstva.

Ostavljajući policajce da rade svoj posao, Kasidi je odšetao do salona apartmana. Guste zavese bile su navučene preko prozora na dva zida, pa je soba delovala zamračeno i sumorno uprkos tome što je dekor bio u pastelnim i belim bojama. U ćošku somotske sofe boje breskve sedela je mlada žena povijene glave zarivene u šake. Nekonrolisano je jecala. Neki mladić je sedeo pored nje. Delovao je nervozno, čak uplašeno, dok je uzaludno pokušavao da je uteši.

Ispitivao ih je detektiv iz Policijskog odeljenja za krvne delikte u Nju Orleansu. Hauard Glen je radio za odeljenje duže od dvadeset

godina, mada je bio bitanga i kolege ga nisu naročito volele. Izgledom nije privlačio društvo niti prijatelje. Bio je aljkav i zapušten, pušio je *kamel* cigarete jednu za drugom i generalno izgledao kao da pripada crnom talasu filmova iz četrdesetih godina XX veka. Međutim, bio je veoma poštovan širom lokalne policijske zajednice zbog istrajnog metoda istraživanja.

Dok je prilazio, Glen je podigao pogled i rekao: „Hej, Kasidi. Brzo si stigao. Krauder te je poslao?“

Entoni Krauder je bio republički javni tužilac za parohiju Orleansa, Kasidijev šef. Kasidi je zanemario pitanje i glavom pokazao ka paru na sofi. „Ko su oni?“

„Zar ne gledaš televiziju?“

„Ne gledam religiozne kanale. Nikad nisam gledao njegovu emisiju.“

Glen je okrenuo glavu i jednom stranom usta odgovorio kako bi to samo Kasidi mogao da čuje: „Šteta. Emisija mu se skida s programa.“

Kasidi se osvrnuo preko ramena i pogledao u spavaću sobu u kojoj je Elvi Dipi nadgledala prebacivanje leša u kesi sa kreveta na nosila. „Prokleta sigurno se skida.“

„To je žena propovednika, Arijel Vajld“, informisao ga je Glen. „I njegov sin Džoša.“

Mladić je podigao pogled ka Kasidiju. Kasidi je ispružio desnu ruku. „Pomoćnik javnog tužioca Kasidi.“

Džoša Vajld se rukovao s njim. Stisak ruke mu je bio dovoljno čvrst, ali su mu šake bile meke, glatke i dobro negovane, a ne radničke. Imao je izražajne smeđe oči i dugu, kestenjastu kosu koja je na vrhu bila talasasta. Bio je zgodan, skoro lep. Da je rođen vek do dva ranije na nekom drugom kontinentu, posećivao bi popularne salone i pokušavao da piše romantičnu poeziju. Kasidi je čisto sumnjao da je ikad bacio bejzbol loptu, kampovao ili bio deo nekog sportskog tima.

Glas mu je bio južnjački i fin koliko i sanduk *džek danijelsa*. „Pronađite čudovište koje je ovo uradilo mom ocu, gospodine Kasidi.“

„To i nameravam.“

„I brzo ga privedite pravdi.“

„Njega? Jeste li sigurni da je vašeg oca ubio muškarac, gospodine Vajld?“

Džoša Vajld se zbunio. „Uopšte nisam. Samo sam mislio... upotrebio sam muški rod u generičkom smislu.“

„Onda je to mogla biti i žena.“

Do tog trenutka žena je ignorisala Kasidija i plakala je u papirne maramice. Arijel Vajld je iznenada prebacila svjetlu, ravnu kosu preko ramena i fiksirala Kasidija divljim, fanatičnim pogledom. Ten joj je bio svetao koliko i bela lampa na pomoćnom stočiću, ali imala je prelepe plave oči naglašene izuzetno dugim trepavicama, koje su se presijavale od svežih suza.

„Da li tako rešavate slučajeve ubistava, gospodine... kako ono re-koste da se zovete?“

„Kasidi.“

„Zločine rešavate pomoću igre rečima?“

„Ponekad, da.“

„Niste ništa bolji od onog detektiva.“ Prezrivo se narugala Hauardu Glenu. „Umesto da juri ubicu, on ispituje Džoša i mene.“

Kasidi je razmenio značajne poglede s Glenom. Detektiv je slegnuo ramenima, prećutno dajući Kasidiju dozvolu da se umeša. „Pre nego što budemo mogli da *jurimo ubicu*, gospođo Vajld“, objasnio je, „moramo da saznamo šta se tačno desilo vašem mužu.“

Pokazala je ka krvlju natopljenom krevetu u susednoj sobi i povikala: „Zar nije očigledno šta se desilo?“

„Ne uvek.“

„Pa, ne znamo šta se desilo“, teatralno je zakukala pre nego što je stavila papirnu maramicu na blede usne. „Da smo sinoć znali da će biti ubijen, zar mislite da bismo ostavili Džeksona samog u apartmanu?“

„Vas dvoje ste ostavili prepodobnog Vajlda samog sinoć? Gde ste bili?“ Kasidi je seo na ivicu susednog kauča. Pomno se zagledao u ženu i njenog pastorka. Izgledalo je kao da oboje imaju dvadeset i nešto godina.

„Bili smo u mom apartmanu. Imali smo probu“, odgovorio je Džoš.

„Probu?“

„Gospođa Vajld peva na svim njihovim službama i u televizijskim emisijama“, rekao je Glen. „Ovde prisutni gospodin Vajld svira klavir.“

Kasidi je pomislio kako je zgodno to što je Džekson Vajld svoju misiju vodio kao porodični biznis. Već je imao predrasude prema televizijskim sveštenicima, i još nije video ništa što bi razbilo taj stereotip. Upitao je: „Gde je vaš apartman, gospodine Vajld?“

„Na kraju hodnika. Tata je rezervisao sve sobe na ovom spratu.“

„Zašto?“

„To uvek radimo. Garantuje nam privatnost. Tatini sledbenici često ne prezaju ni od čega da mu se približe. Voleo je ljude, ali su mu između službi bili potrebni odmor i privatnost. On i Arijel su odseli u ovom apartmanu. Ja sam se smestio u drugi po veličini, kako bismo u njega mogli da unesemo klavir za vežbanje.“

Kasidi se okrenuo ka novopečenoj udovici. „Ovaj apartman ima dve spavaće sobe. Zašto niste spavali sa mužem?“

Gospođa Vajld je frknula i s prezirom odgovorila: „On me je već pitao za to.“ Ponovo je popreko pogledala detektiva Glenu. „Sinoć sam kasno došla i nisam želela da remetim Džeksona dok se odmara. Bio je iscrpljen, pa sam spavala u drugoj spavaćoj sobi.“

„U koje vreme ste došli?“

„Nisam obraćala pažnju na to.“

Kasidi se ispitivački zagledao u Džošu. „Da li ste vi приметili u koje vreme je ona napustila vašu sobu?“

„Plašim se da nisam. Bilo je kasno.“

„Iza ponoći?“

„Mnogo kasnije.“

U tom trenutku Kasidi nije želeo više da insistira. „Jeste li razgovarali sa mužem nakon što ste došli, gospođo Vajld?“

„Ne.“

„Niste ušli i poljubili ga za laku noć?“

„Ne. Koristila sam vrata koja iz hodnika vode direktno u moju sobu. Trebalo je da proverim kako je“, plačno je rekla. „Ali mislila sam da mirno spava.“

Kasidi je podigao glavu ka Glenu i strogim pogledom ga upozorio da ne prokomentariše ono što je bilo očigledno. Umesto toga, detektiv je rekao: „Nažalost, gospođa Vajld nije otkrila muževljevo telo do ujutru.“

„Sve dok nije ignorisao poziv za buđenje“, rekla je nesigurnim glasom. Izgužvanom papirnom maramicom potapkala je područje ispod nosa. „Kad samo pomislim da je bio tu... sve vreme mrtav... dok sam ja spavala u susednoj sobi.“

Ošamućeno je pala u naručje pastorka. On ju je zagrlio oko ramena i nežno joj govorio naspram kose.

„Pretpostavljam da je to sve za sada.“ Kasidi je ustao.

Glen ga je sledio do vrata. „Smrdi na kilometar, zar ne?“

„O, ne znam“, rekao je Kasidi. „Skoro da je suviše jednostavno da bi bila laž.“

Glen je ružno groknuo dok je vadio svežu *kamel* cigaretu iz zgužvane paklice koju je izvukao iz džepa košulje. „Zajebavaš me, zar ne? Jasno je kao dan. Zaljubljeni su jedno u drugo i ubili su sveštenika kako bi ga uklonili s puta.“

„Može biti“, neubedljivo je odvratio Kasidi. „A možda i nije tako.“

Glen ga je pronicljivo posmatrao dok je palio cigaretu. „Pametan tip poput tebe ne bi naseo na one lepe plave oči, zar ne, Kasidi? I sve ono plakanje? Dođavola, pre nego što si došao ovde, zajedno su se glasno molili.“ Povukao je dubok dim *kamel* cigarete. „Nemoguće je da si uveren da govore istinu?“

„Naravno da im verujem.“ Dok je Kasidi prolazio kroz vrata, osvrnuo se preko ramena i dodao: „Koliko i osvedočenom lažovu.“

Sâm se spustio liftom u prizemlje, u kome je vladao haos. Predvorje hotela *Fermont* bilo je izuzetno dugačko. Obično je bilo primer elegancije i luksuza sa belim zidovima, nameštajem presvučenim crvenim somotom sa zlatnim lišćem radi akcenta – prava dama među hotelima. Ali tog jutra je bilo prepuno frustriranog, besnog sveta. Policija je pokušavala da ignoriše agresivne novinare koji su bili u potrazi za činjenicama o zapanjujućem ubistvu Džeksona Vajlda. Hotelski gosti koje je policija nešto ranije okupila i ispitala u balskoj dvorani polako i sistematski su otpušteni; međutim, izgledalo je kao da su oklevali

da odu pre nego što izraze bes. Hotelsko osoblje je ispitivano dok je istovremeno pokušavalo da umiri nezadovoljnu klijentelu.

Kasidi se laktovima probio kroz bučnu gomilu. Prečuo je neku ženu s akcentom sa Srednjeg zapada kako pretpostavlja da je u hotelu psihopata i da su svi osuđeni da budu iskasapljeni u krevetu.

Neki čovek je iz petnih žila vikao da će *oni* čuti za to, mada nije bilo jasno ko su *oni*.

Sledbenici prepodobnog Džeksona Vajlda su, nakon što su saznali za smrt svog vođe, doprineli zabuni tako što su se okupili u predvorju i napravili privremeni hram. Zdušno i bučno su plakali, održavajući spontane zajedničke molitve, pevajući himne i prizivajući Svevišnjeg da usmeri gnev na osobu koja je ubila televizijskog propovednika.

Dok je išao ka izlazu koji je vodio na UniverzitetSKU ulicu, Kasidi je pokušavao da izbegne lokalne medije, ali bezuspešno. Novinari su ga opkolili.

„Gospodine Kasidi, jeste li videli...“

„Ništa.“

„Gospodine Kasidi, da li je on...“

„Bez komentara.“

„Gospodine Kasidi...“

„Kasnije.“

Manevrisao je između okupljenih novinara izbegavajući kamere i ispružene mikrofone, smotreno odbijajući da kaže bilo šta dok mu javni tužilac Krauder ne dodeli slučaj Vajldovog ubistva.

Pretpostavljajući da će mu ga dodeliti.

Ne, tu ne može biti pretpostavki. Mora mu ga dodeliti.

Kasidi je tako žarko želeo taj slučaj da je mogao da ga okusi. Štaviše, bio mu je potreban.

Jasmin se šepurila dok je prolazila kroz automatska vrata na Međunarodnom aerodromu u Nju Orleansu. Nosač, koji je ličio na patuljka naspram njene izuzetne visine i bio zadivljen njenim nogama, koje su se pomaljale ispod kratke kožne suknje, išao je iza nje vozeći dva kofera.

Nakon što je začula automobilsku trubu, Jasmin je ugledala Klerin automobil parkiran uz ivičnjak, kako su se i dogovorile. Koferi su ubačeni u prtljažnik, koji je Kler otvorila pomoću dugmeta na kontrolnoj tabli, nosač je dobio bakšiš i Jasmin je skliznula na mesto suvozača uz blesak smeđih butina i nalet parfema od gardenije.

„Dobro jutro“, rekla je Kler. „Kako je protekao let?“

„Možeš li da veruješ šta se desilo Džeksonu Vajldu?“

Kler Lorent se osvrnula preko levog ramena, a potom se naglo priključila haotičnom i opasnom saobraćaju autobusa, taksija i uslužnih kombija koji su kupili i iskrcavali avio-putnike. „Šta je sad uradio?“

„Nisi čula?“, rekla je Jasmin širom otvorenih usta. „Isuse, Kler, šta si radila od jutros?“

„Slagala račune i... Zašto?“

„Nisi uključivala televizor? Slušala radio?“ Jasmin je primetila da je u kolima svirala audio-kaseta.

„Cele nedelje sam namerno izbegavala vesti. Nisam želela da mama vidi Džeksona Vajlda kako nas neosnovano kritikuje dok je u gradu. Uzgred, dobili smo još jedan poziv za debatu s njim, koji sam odbila.“

Jasmin je nastavila da zuri u najbolju prijateljicu i poslovnu saradnicu. „Stvarno ne znaš.“

„Šta?“, upitala je Kler uz smeh. „Da li je *Francuska svila* ponovo meta napada? Šta je sad rekao – da ćemo večno goreti u paklu? Da bi bolje bilo da pazim šta radim? Da kvarim moral Amerike pornografskim slikama ljudskog tela?“

Jasmin je skinula velike tamne naočare za sunce koje je nosila kada nije želela da je prepoznaju i pogledala u Kler tigrastim očima, koje su celu deceniju ukrašavale naslovne stranice bezbrojnih modnih časopisa. „Prepodobni Džekson Vajld više ništa neće pričati o tebi, Kler. Neće ogovarati *Francusku svilu* niti naš katalog. Neće više ništa raditi, dušo“, rekla je, upadajući u crnački način govora iz svog detinjstva. „Zauvek je ućutkan. Mrtav je.“

„Mrtav?“ Kler je naglo zakočila, pa su obe poletele napred.

„Mrtav skroz-naskroz, kako je moja mama imala običaj da kaže.“

Kler se zagledala u nju širom otvorenih očiju u neverici i ponovila: „Mrtav?“

„Izgleda da je preterao s propovedanjem. Nekoga je dovoljno iznervirao da ga ubije.“

Kler je nervozno ovlažila usne. „Hoćeš da kažeš da je ubijen?“

Neki besni vozač legao je na sirenu. Drugi im je pokazao srednji prst dok ih je zaobilazio i brzo vozio dalje. Kler je sklonila stopalo sa kočnice i premestila ga na pedal za gas. Kola su se zatresla.

„Šta je s tobom? Mislila sam da ćeš aplaudirati? Hoćeš da ja vozim?“

„Ne. Ne, dobro sam.“

„Ne izgledaš mi dobro. Štaviše, deluješ usrano.“

„Imala sam tešku noć.“

„Meri Ketrin?“

Kler je odmahнула glavom. „Neki loši snovi nisu mi dali da spavam.“

„Snovi o čemu?“

„Nema veze. Jasmin, jesi li sigurna za Džeksona Vajlda?“

„Čula sam to na aerodromu dok sam čekala prtljag. U Ejvis salonu je bio upaljen televizor. Ljudi su se okupili oko njega. Upitala sam nekog šta se dešava, očekujući nešto poput eksplozije *Čelendžera*. Taj čovek je rekao: *Onaj televizijski sveštenik ubijen je prošle noći*. A pošto imam vudu lutku u obličju posebnog televizijskog sveštenika, to me je prirodno zainteresovalo. Progurala sam se bliže ekranu i lično čula vesti.“

„Da li je ubijen u *Fermontu*?“

Jasmin ju je radoznalo pogledala. „Kako si to znala?“

„Čula sam da tamo odseda. Od Andrea.“

„Andre. Zaboravila sam na njega. Kladim se da od jutros ima napade besa.“ Pre nego što je Jasmin mogla dodatno da prokomentariše zajedničkog prijatelja, Kler joj je postavila drugo pitanje.

„Ko je pronašao telo?“

„Njegova žena. Pronašla ga je jutros u krevetu sa tri metka u telu.“

„O bože. Kad ga je pronašla?“

„Kad? Dodavola, ne znam. Nisu to rekli. Kakve veze to ima?“ Jasmin je skinula maramu s glave i protresla dugu, raskošnu afro-frizuru, po